

Il·lusions

A mon estimat amic Camilo Xiol.

Tranquil s' estabà l' Albert jugant en el jardí de ta casa corrent darrera una piloteta qu' ab sos peus feya rodolar. Tu y jó 'l contemplabam encarinyats, ab sas accions. Lo teu, era lo carinyo de germá, lo meu, d' admirador.

No pensaba ell ab altra cosa que ab poguerla atrapar per tornarla á tirar desseguida. De sopte s' adoná d' una corda, que ab molts treballs s' aguantava ab un clau de la paret. Véurela ell y tractar d' estirarla per mourer *xbarri* ab la campana que 'n l' altre cap hi habia, fou cosa d' un moment. . . . .

Despres de bon rato de treballar, pogué pujar dalt d' una caixeta que l' hi habia de facilitar son intent. Un cop dalt d' ella 's rebifá l' homenet, com qui ha alcançat la gran victoria.

Allavors sos afanys foren agafar la corda y cuan mes esperansat estabà de lograr son propósit, ab sa má feu sortir l' anelleta del clau en que 's sostenia que com mal esperit s' apujá, inutilisant l' objecte de l' Albert, qui per no representar un mal paper, devant dels que 'l contemplabam, treballá ab més afany, afany que resultá inutil. Ja veýent lo impossibles que eran sos desitxos baixá de la caixa que l' hi feu concebir la perduda ilusió y com avergonyit de si mateix abaixá lo cap y tot cuallevat passá per davant nostre.

Com ton germá, tots los joves tenim il·lusions que 'ns fan creurer, que trobarem la corda de la campana ab que poguem mourer *xbarri*, figurar, ser alguna cosa. ¡Qui sab si també nosaltres, corrent detrás de lo que 'ns figurém qu' ha de facilitar nostres propósits, al anar á estirar la corda serém causa de que ella 'ns fugi y tinguém, després de molt treballar per lograr nostre objecte, de desfer lo fet y

avergonyits de nosaltres mateixos, passar com l' Albert, cuallevats devant dels que 'ns contemplan!

E. S. E.

Trilogía

DIU LA ROSA:

Ab mos colors, perfums y esplet de vida
dich al món: só la eterna primavera!
Si ab mas espinas algun cop fereixo.
es sempre á algun golut que toll me besa;
mes com que tinch bon cor, jo bo y mustiantme,
compadint al que atenta á ma bellesa,
l' hi dich, be, ja está fet, ¿ho veus? no hi tornis
y éll, per tota resposta, á terra 'm llença.

* * *

Y LA VIOLETA RESPON:

So la flor mes volguda y estimada
de totas las que Deu posá á la terra;
ab tot y que m' amago l' home 'm busca,
y al cullirme, ab deliri foll me besa;
content y satisfet m' aroma aspira
y en son pit orgullós al mon m' ostenta:
Jo, morintme d' engunia, tot, l' hi donol
com no, si morta tota jo só essencial!

* * *

Y L' EURA HI AFEIGEIX:

Jo só la venta-fochs, no hi ha qui 'm vulgui;
mes com que 'm rich del mon, amunt vaig sem-
ó extenentme, serveixo sols d' adorno (pre,
y ab mon fullám brillós faig d' esqueneta.
No tinch la vanitat que te la Rosa,
mes aviat de la Viola la modestia;
tot enfilantme amunt, mon Deu admiro,
y extenentme, ¡qué 'n tapo de miserias!

E. GARRELL.

Granollers 14 Agost 1897.